

Sygn. akt VI Ka 382/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Natalia Burandt
Sędziowie:	SSO Elżbieta Kosecka - Sobczak (spr.) SSO Irena Śmietana
Protokolant	sekr. sądowy Aneta Zembrzуска

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Barbary Marszyckiej

po rozpoznaniu w dniu 30 kwietnia 2015r.,

sprawy P. O. (1)

oskarżonego z art. 278 §1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Iławie

z dnia 25 lipca 2014 r., sygn. akt II K 647/13

I. uchyla zawarte w pkt. III zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcie dotyczące kary łącznej,

II. na podst. art. 435 kpk zmienia zaskarżony wyrok:

a) w pkt. II i V w ten sposób, że w ramach przypisanego w tych punktach czynu, przyjmuje, iż P. O. (1) i P. O. (2), w okresie od 9 do 11 lutego 2013r. zabrali w celu przywłaszczenia 40 mb miedzianego drutu o wartości 1.600zł, eliminuje z opisu czynu działanie z góry powziętym zamiarem i z kwalifikacji przypisanego czynu art. 12 kk i obniża wymierzone kary : P. O. (1) do 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a P. O. (2) do 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

b) na podst. art. 85 kk i art. 86§1kk łączy orzeczone wobec P. O. (1) kary jednostkowe pozbawienia wolności i orzeka karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

c) zmienia rozstrzygnięcie zawarte w pkt. VI określając, iż obowiązek naprawienia szkody dotyczy zapłaty kwoty 1.600zł,

III. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. S. J. kwotę 516,60zł brutto za obronę udzieloną oskarżonemu P. O. (1) przed sądem II instancji,

V. zwalnia oskarżonego P. O. (1) od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie przed sądem II instancji.

Sygn. akt VI Ka 382/14

UZASADNIENIE

P. O. (1) został oskarżony o to, że :

I. w dniu 05 marca 2013 roku w I. na terenie (...) przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z nieletnim P. O. (3) usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do altany ogrodniczej oznaczonej nr 410, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez policję, czym działał na szkodę J. A., a czynu dopuścił się będąc uprzednio karany przez Sąd Rejonowy w Iławie wyrokiem sygn. akt. II K 89/05 za przestępstwo z art. 279§1 kk na karę 1,2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 07.05.2008 roku do 07.07.2009 roku, tj. o czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk w zw. z art. 64§1 kk,

II. w okresie od 08 do 11 lutego 2013 roku w I. działając wspólnie i w porozumieniu z nieletnim P. O. (3) oraz P. O. (2) z góry powziętym zamiarem na stacji PKP I. Miasto dokonał zaboru w celu przywłaszczenia niezabezpieczonego kabla (...) 5x25mm długości 100 mb wartości 3720 złotych oraz 40mb miedzianego drutu jezdnego wartości 1600 złotych o łącznej wartości 5320 złotych, na szkodę T. a.s Spółka Akcyjna (...) z siedzibą w C., a czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karany przez Sąd Rejonowy w Iławie wyrokiem sygn. akt. IIK 89/05 za przestępstwo z art. 279 §1 kk na karę 1,2 lat pozbawienie wolności, którą odbył w okresie od 07.05.2008 r. do 07.07.2009 roku, tj. o czyn z art. 278§1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64§1 kk.

Również w tej samej sprawie P. O. (2) został oskarżony o współudział w czynie zarzucanym P. O. (1) w pkt. II a/o.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Iławie z dnia 25 lipca 2014r., w sprawie II K 647/13:

I. uznano oskarżonego P. O. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I., z tym ustaleniem, iż czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 07.05.2008r. do 07.07.2009r. kary roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 12.09.2005r. w I. sygn akt II 89/05, objętej następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Iławie z dnia 14.03.2014r., czyn ten zakwalifikowano jako występki i wypadek mniejszej wagi z art. 13§ 1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i za to na mocy art. 13§ 1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. skazano go, a na podstawie art. 283 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. w zw. z art. 14§ 1 k.k. wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznano oskarżonego P. O. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II z tym ustaleniem, iż czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 07.05.2008r. do 07.07.2009r. kary roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w Iławie z dnia 12.09.2005r. sygn akt II 89/05, objętej następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Iławie z dnia 14.03.2014r., czyn ten zakwalifikowano jako występki z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i za to na mocy art. 278§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. skazano go, a na podstawie art. 278§1 k.k. wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 k.k., art. 86§1 k.k. połączono orzeczone wobec oskarżonego P. O. (1) jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzono mu karę łączną roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 63 §1 k.k. zaliczono na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności rzeczywiste pozbawienie oskarżonego wolności w sprawie od 05.03.2013r. do 06.03.2013r.;

V. uznano oskarżonego P. O. (2) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, który zakwalifikowano jako występki z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 278§1 k.k. skazano go na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności,

VI. na podstawie art. 46§1kk orzeczono wobec oskarżonych obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę solidarnie na rzecz T. a.s. Spółka akcyjna z siedzibą w C. kwoty 5.320zł.

Ponadto rozstrzygnięto o zasądzeniu na rzecz obrońcy oskarżonego P. O. (1) kwoty 840zł oraz podatek Vat i zwolniono oskarżonych od uiszczenia kosztów sądowych, w tym opłat.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca P. O. (1), który zaskarżył wyrok dot. w/w oskarżonego, na jego korzyść, i zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mogący mieć wpływ na treść tego orzeczenia, a polegający na przyjęciu na podstawie zeznań świadków, w tym głównie P. O. (3), współsprawcy zarzucanych

oskarżonemu czynów oraz zeznań samego oskarżonego, złożonych w toku postępowania przygotowawczego, że P. O. (1) popełnił zarzucane mu czyny.

Stawiając ten zarzut skarżący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego,
- alternatywnie, -na wypadek przyjęcia przez sąd odwoławczy winy oskarżonego - o zmianę kary za usiłowanie włamania do altanki i obniżenie tej kary.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesienie apelacji przez obrońcę oskarżonego P. O. (1), na korzyść tego oskarżonego, musiało doprowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku (w tym -w oparciu o treść art. 435 kpk- i w zakresie dot. oskarżonego P. O. (2)), przy czym niezasadny był postulat skarżącego by zmienić zaskarżone orzeczenie poprzez uniewinnienie oskarżonego czy obniżenie kary za czyn z pkt. I zaskarżonego wyroku.

Na wstępie należy podkreślić, że autor apelacji przede wszystkim kwestionował wiarygodność zeznań współsprawcy tj. P. O. (3), wyjaśnień złożonych przez samego oskarżonego P. O. (1) w postępowaniu przygotowawczym (nazwanych mylnie w apelacji zeznaniami oskarżonego), a w konsekwencji prawidłowość ustaleń faktycznych, poczynionych przez sąd I instancji, w oparciu o te dowody, wskazując na potrzebę pierwszoplanowego uwzględnienia wyjaśnień oskarżonych z rozprawy. Należy tu zaznaczyć, że dokonanie określonych ustaleń faktycznych zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, lub też dania wiary wyjaśnieniom oskarżonych. W ocenie autora środka zaskarżenia, to sąd I instancji błędnie dał prymat zeznaniom nieletniego. Nie można jednak nie zauważyć, że P. O. (3) składał zeznania w sposób konsekwentny, że w przeciwieństwie do oskarżonego P. O. (1) nie wycofał się ze swojej wersji, stąd wewnętrznie spójne relacje P. O. (3) słusznie zostały uznane za wiarygodne. Tymczasem w odróżnieniu od tego dowodu, to P. O. (1) zmieniał swoje wyjaśnienia: na etapie postępowania przygotowawczego przyznawał się i w podobny sposób jak P. O. (3) relacjonował przebieg obu czynów. Nie bez znaczenia jest i to, że w tej fazie postępowania karnego był on przesłuchiwany dwukrotnie i dwukrotnie przyznał się do stawianych mu zarzutów, a nawet deklarował gotowość do dobrowolnego poddania się karze. Ponadto treść wyjaśnień P. O. (1) z postępowania przygotowawczego była spójna z wersją P. O. (3), co przemawiało za wiarygodnością tych dowodów uzyskanych w postępowaniu przygotowawczym. Dopiero na rozprawie P. O. (1) wycofał się z poprzednich wyjaśnień, stwierdził że nie przyznaje się do zarzutów. Skarżący wskazał w swojej apelacji, że P. O. (1) złożenie wcześniej innych wyjaśnień skwitował tym, że podpisał protokół przesłuchania lecz go nie czytał i nie zna jego treści, a nadto, że sądził że chodzi o sprawę budki elektronicznej w tartaku a nie kradzieży na stacji kolejowej. Takie wycofanie się z poprzednich wyjaśnień

nie może jednak być uznane za logiczne i racjonalne. Analiza treści odczytanych na rozprawie wyjaśnień P. O. (1) jasno wskazuje, że nie mówił on w trakcie ich składania o jakiejś budce w tartaku, tylko wyraźnie wypowiadał się co do usiłowania włamania do altanki i kradzieży drutu miedzianego ze stacji. Ponadto przesłuchania P. O. (1) w postępowaniu przygotowawczym poprzedzało przedstawienie mu zarzutów, co oskarżony potwierdzał podpisem na postanowieniach o przedstawieniu mu zarzutów, a nadto rozpoczynał swoje wyjaśnienia formułką, iż przedstawione mu zarzuty zrozumiał. Dlatego jako nieracjonalne należy uznać tłumaczenia oskarżonego z rozprawy, iż myślał, że chodzi o sprawę budki w tartaku. Również odrębna adnotacja autorstwa oskarżonego na protokole z k. 53-54 o treści „protokół czytałem jest zgodny z tym co wyjaśniałem” przeczy jego wyjaśnieniom z rozprawy co do tego, że nie czytał protokołu swoich wyjaśnień złożonych na policji. Ponadto nie można też pominąć i tej okoliczności, że P. O. (1), po odczytaniu mu wyjaśnień z postępowania przygotowawczego stwierdził, że tak wyjaśniał (co do k. 53) i być może tak wyjaśniał (co do k. 90). Tym samym treść relacji oskarżonego z rozprawy nie może być uznana za zawierającą racjonalne powody dla których wcześniej złożył innej treści wyjaśnienia. Stąd chwiejność relacji tego oskarżonego, brak podania racjonalnych argumentów które mogłyby przekonywać, że poprzednie wyjaśnienia były niewiarygodne, spowodowało, że jego zmienione wyjaśnienia z rozprawy nie mogły być potraktowane jako taki dowód, który winien stanowić podstawę ustaleń faktycznych.

W tym miejscu należy zaznaczyć, że oskarżony w trakcie składania wyjaśnień na rozprawie zawnioskował o przeprowadzenie konfrontacji z P. O. (3). Skarżący też powołał się w apelacji na okoliczność, że sąd I instancji oddalił wnioski oskarżonego o taką konfrontację. Jednocześnie jednak autor apelacji nie wskazał by nieprzeprowadzenie takiego dowodu miało wpływ na treść orzeczenia. W sytuacji zaś, gdy P. O. (3) konsekwentnie prezentował swoją wersję, gdy była ona zgodna z wyjaśnieniami oskarżonego z postępowania przygotowawczego, a sam oskarżony zmieniając swoje wyjaśnienia na rozprawie nie potrafił logicznie wytłumaczyć czemu wcześniej inaczej wyjaśniał, to w takiej sytuacji przeprowadzenie konfrontacji pomiędzy współsprawcami nie było konieczne dla dokonania prawidłowej analizy zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności dowodów w postaci zeznań nieletniego i wyjaśnień oskarżonego. Ponadto przeprowadzenie konfrontacji nie jest obowiązkiem sądu, sąd był jedynie zobligowany do wypowiedzenia się co do takiego wniosku dowodowego, co też uczynił wniosek ten oddalając.

Nie może świadczyć o braku wiarygodnych dowodów na sprawstwo P. O. (1) dot. udziału w kradzieży drutu ze stacji to, że współsprawca P. O. (2) nie przyznał się do tego zarzutu. P. O. (2) występując bowiem w charakterze podejrzanego, a następnie oskarżonego mógł prezentować w sprawie dowolną linię obrony. Tymczasem, jak to wcześniej zaznaczono, to sam P. O. (1) przyznał się przecież w postępowaniu przygotowawczym do zarzutu i z pkt. I i II a/o, a także złożył wyjaśnienia opisujące udział wszystkich sprawców, które to wyjaśnienia były spójne z konsekwentną relacją uczestnika tych czynów tj. P. O. (3). Trudno zaś przyjąć by na etapie postępowania przygotowawczego, to i P. i P. O. (1) tak samo relacjonowali przebieg obu czynów, podawali ich szczegóły, w sytuacji gdyby faktycznie nie brali w nich udziału. A wobec tożsamości ich relacji co do opisu obu czynów, to nawet brak potwierdzenia pobocznej okoliczności dot. sprzedaży drutu na punkcie złomu przez A. B., nie czyni ich relacji z postępowania przygotowawczego niewiarygodnymi. W tym miejscu trzeba też zaznaczyć, że nie potwierdziły się przecież sugestie oskarżonego co do tego, że nie mógł popełnić czynu z pkt. II a/o i że może to udowodnić zeznaniami świadków, skoro spośród zawnioskowanych przez niego świadków część złożyła mało kategoryczne zeznania, a co do części z nich ustalono że przebywali w czasie czynu w jednostce penitencjarnej stąd nie mogli być naocznymi świadkami zachowania oskarżonego w czasie czynu zarzucanego w pkt. II a/o.

Jedynie okoliczność wniesienia apelacji na korzyść oskarżonego, a także nawiązanie przez autora apelacji do tego, iż przedstawiciele pokrzywdzonej spółki wskazanej w pkt. II a/o zeznali co do tego, że miejsce kradzieży było niezabezpieczone, a kradzieże miały miejsce często, obligowało sąd II instancji do dokładnego przeanalizowania wyjaśnień P. O. (1) i zeznań P. O. (3) co do tego jak wyglądał opisany przez nich przebieg kradzieży na stacji, co mogło się przekładać na ilość i wartość kabla i drutu które skradziono. Faktycznie przedstawiciele pokrzywdzonego wskazanego w pkt. II a/o nie byli naocznymi świadkami kradzieży drutu i kabla. P. W. i W. G. zeznawali o kradzieży 40 m drutu miedzianego (bez osłony) o wartości 1600zł, która miała miejsce w okresie od 9-11 lutego 2013r. Natomiast Z. D. i W. S. relacjonowali kradzież kabla (...) 5-żyłowego w osłonie z poliwinilu długości 100 m o wartości 3720zł do

której doszło w styczniu/lutym 2013r. Ustalono w sprawie, że teren z którego dokonano kradzieży i drutu i kabla nie był objęty monitoringiem. Tak więc najważniejszymi dowodami dla ustalenia przebiegu kradzieży z pkt. II a/o były relacje jej uczestników. Z zeznań P. O. (3) wynika, że na początku lutego 2013r.,razem z P. O. (1) i P. O. (2), uczestniczył on jedynie w kradzieży drutu miedzianego. Również P. O. (1) w wyjaśnieniach z postępowania przygotowawczego opisuje dokonaną na początku lutego 2013r. kradzież miedzianego drutu nawiniętego na drewnianej szpuli. Obaj w swoich relacjach wskazywali też, że drut odcinał brzeszczotem P. O. (1), a P. i P. O. (2) stali na czatach, po odcięciu drutu cała trójka spakowała go do torby. Skoro więc obaj uczestnicy tego czynu opisywali w sposób spójny jego przebieg, ale ograniczony jedynie do kradzieży drutu miedzianego, to nie było podstaw do przypisania im kradzieży kabla (...) 5-żyłowego w osłonie z poliwinilu długości 100 m. Wniesienie zaś apelacji na korzyść P. O. (1), w sytuacji gdy potwierdził się zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie dot. przypisanego i P. O. (1) i P. O. (2) czynu dot. zarówno udowodnionej zeznaniami P. O. (3) oraz pierwotnymi wyjaśnieniami P. O. (1) kradzieży drutu miedzianego, jak i nieudowodnionej kradzieży kabla, to skutkować musiało zmianą zaskarżonego wyroku, przy czym przy zastosowaniu treści art. 435 kpk, to zmiana ta nie tylko dotyczyła czynu przypisanego w pkt. II wyroku P. O. (1), ale i niezaskarżonemu wyrokowi w części dot. P. O. (2).

Z ww względów należało zmienić zaskarżony wyrok w pkt. II i V w ten sposób, że w ramach przypisanego w tych punktach czynu, trzeba było przyjąć, iż P. O. (1) i P. O. (2), w okresie od 9 do 11 lutego 2013r. zabrali w celu przywłaszczenia 40 mb miedzianego drutu o wartości 1.600zł, a nadto wyeliminować z opisu czynu działanie z góry powziętym zamiarem, a z kwalifikacji przypisanego czynu art. 12 kk skoro udowodniono obu oskarżonym udział tylko w jednej kradzieży.

Powyższe zmiany w opisie czynu przypisanego tym oskarżonym oraz w kwalifikacji przypisanego im czynu obligowały też sąd II instancji do obniżenia wymierzonych oskarżonym kar, gdyż przy przestępstwach p-ko mieniu wartość ustalonej szkody ma podstawowe znaczenie dla ustalonej wysokości kary. Z uwagi na to, że P. O. (1) wymierzono karę łączną, to należało wpierv uchylić zawarte w pkt. III zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcie dotyczące kary łącznej, a ze względu na przyjęcie że obaj oskarżeni dopuścili się tylko jednej kradzieży i to mienia o wiele niższej wartości niż przyjęta w zaskarżonym wyroku, to obniżono wymierzone kary : P. O. (1) do 6 miesięcy pozbawienia wolności, a P. O. (2) do 4 miesięcy pozbawienia wolności. Wymierzając takie kary sąd odwoławczy zróżnicował ich wysokość mając na uwadze działanie przez P. O. (1) w warunkach art. 64§1kk, przy czym i uprzednia karalność P. O. (2) nie pozwoliła na wymierzenie kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia z sankcji przepisu art. 278§1kk. Konsekwencją przyjęcia, że oskarżeni ci dopuścili się kradzieży jedynie 40 mb miedzianego drutu o wartości 1.600zł była też zmiana rozstrzygnięcia zawartego w pkt. VI poprzez określenie, iż obowiązek naprawienia szkody dotyczy zapłaty tylko kwoty 1.600zł.

Skarżący podniósł też w apelacji, iż kara wymierzona P. O. (1) za usiłowanie włamania do altanki w wymiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności jest niewspółmierna do stopnia jego winy, stopnia społecznej szkodliwości czynu, rodzaju naruszonego dobra, rozmiaru wyrządzonej szkody i winna ulec obniżeniu. Jednak taka argumentacja przywołana przez autora apelacji nie przekonuje do tego, że kara 10 miesięcy pozbawienia wolności z pkt. I wyroku może być uznana za rażąco surową, gdyż tylko stwierdzenie rażącej surowości może spowodować zmianę kary. Bowiem przypadek rażąco niewspółmiernej kary zachodzi wówczas gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary łącznej. Stwierdzić także należy, iż nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary ale o różnice tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać byłoby można – również w potocznym tego słowa znaczeniu – „rażąco” niewspółmierną, tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować (OSNPG 1974/3-4/51; OSNPK 1995/6/18). Tymczasem w realiach rozpoznawanej sprawy, to mimo tego, że zachowanie oskarżonego ograniczyło się do usiłowania włamania, że nie zdążył wyrządzić dużej szkody, nie zabrał mienia z altanki, to przecież zamierzał on kontynuować przestępcze działanie i zapobiegło temu tylko zatrzymanie go przez policję. Ponadto oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z nieletnim, a nadto w warunkach powrotu do przestępstwa, przypisanego mu w pkt. I zaskarżonego wyroku

czynu dopuścił się mimo uprzedniej karalności za podobne czyny. Świadczy to o tym, że dotychczasowe kary nie odniosły skutku wychowawczego ani resocjalizacyjnego wobec P. O. (1) stąd jako sprawiedliwa odpłatę wobec tego niepoprawnego sprawcy należało przyjąć karę w wysokości przekraczającej dolną granicę ustawowego zagrożenia z przepisu art. 283kk. Nie można też zapomnieć, że sąd I instancji zastosował już pewne dobrodziejstwo wobec P. O. (1) skoro czyn mu przypisany w pkt. I potraktował jako wypadek mniejszej wagi z art. 283kk, co spowodowało wymierzenie mu kary poniżej dolnej ustawowej granicy kary z sankcji przepisu art. 279§1kk. Stosowanie zaś dalszych złagodzeń kary wobec tego sprawcy mogłoby spowodować to, że kara niższa niż 10 miesięcy pozbawienia wolności nie miałyby szansy spełnienia swojej roli w zakresie prewencji ogólnej, gdyż stanowiłaby sygnał dla członków społeczeństwa o nadmiernej pobłażliwości organów wymiaru sprawiedliwości wobec sprawców przestępstw popełnianych w warunkach powrotu do przestępstwa. Z tych też względów nie było podstaw do korekty kary wymierzonej w pkt. I zaskarżonego wyroku.

Ponieważ jednak doszło do zmiany opisu czynu i kary wymierzonej P. O. (1) w pkt. II zaskarżonego wyroku, to należało na nowo wymierzyć karę łączną. Obniżenie zaś jednej z kar jednostkowych pozbawienia wolności, przy zastosowaniu zasady asperacji, doprowadziło sąd odwoławczy do połączenia orzeczonych wobec P. O. (1) kar jednostkowych pozbawienia wolności i orzeczenia „nowej” kary łącznej w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności.

Poza powyższymi zmianami, to nie było podstaw do korekty zaskarżonego wyroku w pozostałym zakresie. Strona skarżąca nie wykazała ogólnej wadliwości ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego co do możliwości przypisania oskarżonemu P. O. (1) czynów z art. 13§1kk w zw. z art. 279§1kk w zw. z art. 283kk oraz z art. 287§1kk, popełnionych w warunkach powrotu do przestępstwa, a także konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich miałby dopuścić się tenże sąd w świetle zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego w ww zakresie, poza tymi które wpłynęły na przyjęte przez sąd II instancji zmiany co do mienia zabranego na szkodę T. a.s. Spółka akcyjna z siedzibą w C.. Obrońca oskarżonego generalnie kwestionując prawidłowość ustaleń dokonanych przez sąd I instancji, to sam w apelacji przedstawił tylko okoliczności dla oskarżonego P. O. (1) korzystne, bądź też tylko pewne sugestie, które w jego ocenie przemawiają za tym, że nie można było oskarżonemu przypisać sprawstwa w zakresie czynów przypisanych mu w pkt. I i II zaskarżonego wyroku. Jednak wyraźnie trzeba stwierdzić, że nie przedstawił takiej argumentacji, która skutecznie podważyłaby podstawowe ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy co do tego, iż P. O. (1) jest winien usiłowania kradzieży z włamaniem i kradzieży.

Należy też zaznaczyć, że wbrew sugestiom zawartym w apelacjach, to przedmiotem rozważań sądu I instancji, co wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, były nie tylko dowody obciążające, ale również wszelkie dowody im przeciwnie, a wszystkie one zostały ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Z tych też powodów wyprowadzone zatem stanowisko Sądu Rejonowego korzysta z ochrony przewidzianej w art. 7 kpk, gdyż nie zostało ono w rzeczowy i przekonujący sposób podważone przez obrońcę oskarżonego w jego argumentacji zaprezentowanej w apelacji co do oceny głównych dowodów w sprawie tj. zeznań nieletniego i wyjaśnień oskarżonego, przeto, po dokonaniu korekty co do opisu czynu, wysokości szkody i kwalifikacji przyjętych w pkt. II i V wyroku zaskarżonego wyroku, a także finalnie kar jednostkowych i kary łącznej wymierzonych przez sąd odwoławczy, zasługuje –co do zasady- na aprobatę sądu odwoławczego.

Mając więc na uwadze powyższe rozważania to sąd odwoławczy na podstawie art. 437 kpk zmienił zaskarżony wyrok w pkt. II i V, po uprzednim uchyleniu rozstrzygnięcia z pkt. III dotyczącego kary łącznej, i posiłkując się treścią art. 435 kpk, przyjął, że w ramach przypisanego w tych punktach czynu, P. O. (1) i P. O. (2), w okresie od 9 do 11 lutego 2013r. zabrali w celu przywłaszczenia 40 mb miedzianego drutu o wartości 1.600zł, wyeliminował z opisu czynu działanie z góry powziętym zamiarem i z kwalifikacji przypisanego czynu art. 12 kk i obniżył wymierzone kary : P. O. (1) do 6 miesięcy pozbawienia wolności, a P. O. (2) do 4 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto na podstawie art. 85 kk i art. 86§1kk połączył orzeczone wobec P. O. (1) kary jednostkowe pozbawienia wolności i orzekł karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, a także zmienił rozstrzygnięcie zawarte w pkt. VI określając, iż obowiązek naprawienia szkody dotyczy zapłaty kwoty 1.600zł, a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok, jako słuszny i trafny, utrzymał w mocy

Ponadto zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. S. J. kwotę 516,60zł brutto za obronę udzieloną oskarżonemu P. O. (1) przed sądem II instancji oraz zwolnił oskarżonego P. O. (1) (który przebywa w jednostce penitencjarnej i nie posiada majątku) od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie przed sądem II instancji.